

ikke komme til at svare Mere end 7 Gange saameget som den, der har 2,000 Rd., og det er altsaa meget langt fra, at han har fulgt den Regel, der nu følges ved Hjælpefattens.

Seg har tilligemed et andet Medlem af Udvalget stillet Forslaget under Nr. 35; det forekommer mig, at det indeholder en simpel og naturlig Regel, som jeg skal anbefale til Thingets Opmærksomhed.

Thune: Seg har ogsaa taget Ordet for at erklære, at jeg med Hensyn til det i Endringsforslaget under Nr. 21 og det deraf følgende Endringsforslag til § 8 opstillede Princip ogsaa maa erklære mig uenig med den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 5te Valgfreds (Klein). Der er et ældre Princip, som har været lagt til Grund for Beskatning, og som synes at være rigtigt, nemlig, det, at Nødvedigheden beskattes lidet, Bequemmeligheden mere og Overflødigheden meest; naar vi nu vilde følge den af de ærede Rigsdagsmænd opstillede Regel, saa vilde Overflødigheden saa at sige ikke blive beskattet. Det siges i Forslaget, at de tilfældige Indtægter, som f. Ex. Arv, Gaver eller deslige, ikke skulle beskattes; men det er, som ogsaa den ærede Minister bemærkede, særdeles vanskeligt at sige, om en Indtægt er tilfældig eller ikke. Hos Kjøbmanden ere de fleste af hans Indtægter, der ikke flyde som Renter af en fast eller ejende Capital, tilfældige. Vilde det nu ikke være en høi Grad af Uretferdighed, naar vi vare to Kjøbmænd, hvoraf den Ene tjente 50,000 Rd. og den Anden 5000 Rd. om Aaret, og vi hver brugte 5000 Rd. om Aaret, at den Ene skulde kunne sige: Ja, de 45,000 Rd. ere ved en tilfældig Stigning af de Værdier, jeg fører paa mit Lager, komne mig til gode, og saa skulde han ikke svare mere i Skat end den, der kun tjente de 5000 Rd., fordi de brugte 5000 Rd. hver, og fordi de 45,000 Rd. hos den Ene gik til Capitalforøgelsen. Saa siger man: Ja, det, der gaaer til Capitalforøgelsen, rammer jeg siden, det kommer jeg senere til, men det er slet ikke sagt, at jeg rammer denne Formue, det er en meget urigtig Forudsætning. Det kan jo være, at Manden næste Aar kan tabe disse 45,000 Rd. ved en uheldig Speculation, saa rammer jeg dem jo aldeles

ikke. Seg indseer ikke nogen Grund til, ikke i det Dieblif, de 45,000 Rd. eller Overfludet er fortjent, at ramme det. Seg antager, at det er den Deel af Indtægten, som bedst kan rammes; han bruger jo ikke en Skilling deraf til sit eller sin Familjes Underhold, og hvad kan bedre rammes af en Mand's Indtægter end just den Deel deraf, som er til Overflødighed. Derfor fører dette Forslag ogsaa til Conseqventer, som jeg ingenlunde synes man kan slutte sig til; det fører nemlig til det andet Forslag, hvor den ærede Rigsdagsmand siger, at det, som en Mand tager op af sin Capital for at leve af, det skal jeg beskatte. Seg finder nu, det er aldeles grundfeilagtigt, at Communen skal hjælpe Manden mere og mere hen mod Udelæggelsen. Manden har ikke erhvervet tilstrækkeligt til at leve af; han har en lille Capital, hvis Rente han ellers bruger, men denne Rente er heller ikke tilstrækkelig; saa tager han op af sin Capital, det ene Aar lidt, det andet Aar Mere, fordi Renten altid bliver mindre, som Capitalen fortares, det tredje Aar endnu Mere, og saa skulde Communen træde til og hjælpe Manden fra Dynen og i Halmen, som man siger; den skulde hjælpe ham til hurtigere at komme tilende med den Capital, saa han blev hjælpeløs. Det anseer jeg ligesaa grundsaft som det Andet. Seg finder, at man meget vanskeligt vil kunne skjelne disse tilfældige Indtægter fra Mandens øvrige Indtægter, og i det Dieblif, de tilflyde Manden, maae de beskattes ligesaa vel som enhver anden Indtægt. Den ærede Rigsdagsmand nævnte som Exempel en Lotterigevinst; nu veed jeg virkelig intet Object for et Skattepaalæg, som kan være bedre end en Lotterigevinst. Hvorfor skulde Communen ikke have Ret til at beskatte en Indtægt, der er aldeles greben ud af Luften, der er den meest tilfældige Indtægt, man kan tænke sig? Seg indseer ikke den allermindeste Grund til ikke at gjøre det. Med Hensyn til Gaver, da maae de jo ogsaa kunne beskattes; der er ikke det Ringeste iveien derfor. Derimod finder jeg det urigtigt at sige, at det, en Mand giver sine Børn til deres Underhold, skal beskattes; forudsat at Sønnen eller Datteren, der faaer Gaven, og som muligvis er gift, bliver beskattet, saa vil jo derved Gaven først blive beskattet paa Faderens Haand